

متن پرسش

عرض سلام خدمت استاد طاهرزاده بزرگوار: بنده توفیق داشتم در تشیع امام شهیدمون در قم حضور داشته باشم. من چندین مرتبه در این تشیع عظیم از افرادی که پشت تربیون حضور پیدا می‌کردند، شنیدم که می‌فرمودند هرکس در تشیع ولی زمانه خود شرکت بکند تمام گناهان او بخشیده خواهد شد. هرچه به این مسئله فکر کردم احساس کردم منظور نمی‌تواند این گناهان عادی روزمره مردم عادی باشد. شاید چیز دیگری در میدان هست. چرا که این گناهان روزمره عادی مردم رو اگر توبه ای واقعی به میدان بیاید خداوند می‌بخشد. به هر صورت احساسم این است که منظور چیز دیگری است.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: شاید منظور آن است که انسان به تولدی دیگر می‌رسد به همان معنایی که قرآن می‌فرماید باقی‌ماندن بر بندگی از طریق رعایت حرام و حلال الهی انسان را شبیه امامان معصوم می‌کند و در مقام انس با پروردگارش قرار می‌دهد. از طرفی خداوند در رابطه با پاک‌شدن از گناه در اثر توبه و در اثر انجام عمل صالح دو مرحله را گوشزد می‌کند. یک مرحله که می‌فرماید: «إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ» یعنی اعمال خوب و الهی موجب از بین رفتن سیئات می‌شود و انسان با اعمالی که در نزد پروردگارش اعمال حسن هستند خود را از گناهان آزاد می‌کند و در یک مرحله می‌فرماید: «... إِلَّا مَنْ تَابَ وَ آمَنَ وَ عَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَ كَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا» که اگر انسان توبه‌کننده و در توبه‌ی خود عمیق باشد، نه تنها خداوند گناهان او را از بین می‌برد بلکه آن گناهان را تبدیل به حسنات می‌کند. شاید مصداق مورد حزن یزید ریاحی باشد که با توبه‌ی خود به آنچنان کمالی رسید که مفتخر به شهادت در رکاب امام معصوم شد. حال سؤال شما آن است که مقام حر بالاتر است یا مقام کسی که چنین گناهی را نکرده که مجبور باشد توبه کند. در ابتدای امر معلوم است که آن کسی که گرفتار گناه نشده و خود را شبیه معصوم نگه داشته برتر است ولی از آیه‌ای که می‌فرماید برای بعضی گناهانشان را تبدیل به حسنه می‌کنیم نیز نباید به سادگی گذشت، چون دیگر نمی‌توان بگوییم آن فرد گناهی داشته زیرا می‌فرماید همان گناهان را تبدیل به حسنه کرده، یعنی گویا آنچنان متحول شده که فرصت‌های از دست‌رفته‌ی او نیز جبران شده و به جای آن ها حسنه قرار داده‌اند. موفق باشید